

Борис Балкх

ДУАЛИЗМЪТ

Свободен е този, който не е оковал
собствения си мироглед с чужди идеи!

Днес, религията и науката са като близнаци – религията вече не помни, а науката още не знае.

Религията има своята Света троица – Отца и Сина и Светаго Духа. Когато попиташ „Какво е Бог?“ ти се отговаря, че Бог е всичко видимо и невидимо, защото освен него не съществува нищо друго. Че той е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувал е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Бог. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от религията действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод – **вярвай**, така е!

Науката и тя има своята Света троица – Материя, Пространство и Време. Когато попиташ „Какво е Материя?“ ти се отговаря, че тя е всичко видимо и невидимо защото освен нея не съществува нищо друго. Че тя е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувала е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Материя. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от физиката действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод – **вярвай**, така е!

Но аз не искам да вярвам, искам да знам!

Няколко са причините за разрухата и застоя в човешката история. Но това, което са оставили след себе си гладът, епидемиите и алчността, е детска игра в сравнение с опустошенията и жертвите от борбата на идеите: на материализма и идеализма, на монотеизма и политеизма, на монизма и плурализма, на религията и науката.

Както се вижда, противоположностите винаги са по двойки, от което естествено възникват въпросите:

- Как или защо, религията и науката още не са забелязали, че са двете части на единното, което защитават страстно, всяка поотделно?
- Как или защо, не са забелязали **Дуализма** – липсващото звено в човешкото познание днес и основа на модела на Вселената?

Аз считам, че днес е времето и тук е мястото, голямата Истина за Вселената да бъде показана с целия си блясък и достойнство, защото историческият преглед ни показва, че опити за това са правени на различни места и по различно време, от най-будните умове на човечеството, но по обясними причини те са успявали да придадат само още един, нов тласък на щафетата към следващите поколения.

Днес, благодарение на прогреса и научните достижения, финалът на хилядолетната щафета вече може да се състои.

Най-логичното, което всеки, елементарно но вярно може да си отговори, разсъждавайки за тайните на Вселената, е безспорното твърдение, че: Някой, Някоя, Някое, Някои или Нещо, е измислило и сътворило Вселената.

Онова Нещо, което някои наричат Господ, други Световен разум – Мислителя, а трети и четвърти по друг начин, е недостижимо за човешките възприятия и ум и е добре да се приеме мнението на Сократ за Него: *„Достатъчно е да знаем, че го има“*.

От когото и да се каже, каквото и да се каже за Него, ще бъде измислено и невярно.

Днес ние приемаме, че цялото многообразие на форми и движения във Вселената са Негово дело, но Той е измислил само две неща: **Законът** и **Водите**.

§ 1 – ЗАКОНЪТ

Днес учените твърдят, и с право, че физическите закони са валидни навсякъде във Вселената. Но къде в природата са записани законът на Нютон, законите на Кеплер или формулата на водата? Кой и как ги пренася насам-натам, през пространството и времето?

Законът е и лесен, и труден за разбиране. Труден е за материалистите, които не искат и не могат да приемат, че съществуват и нематериални неща и че те са сетивно недостижими, но са най-важните.

При нас хората често се случва да мислим едно, да говорим друго, а да вършим трето, но в природата това е невъзможно. Там, ***най-мъдрият и всеобхватен промисъл от Вселенския Разум, за делата и нещата във Всемира е постановен в Единен природен Закон*** и никой, никога не го е нарушавал, нито вчера, нито днес, не ще го наруши и утре.

Връзката между Закона от Небитието и материалната му изява в Битието, е като творчеството на архитекта. Идеята за красива сграда се ражда в главата му и никой не знае каква е тя, докато сградата не бъде построена. Същото е и с композитора, и с художника, и с всеки друг творец.

Законът – Творецът, е идеален – измисленото от Мислителя, а делата на Закона са материалната изява на мислите на Мислителя.

§ 1.1 – ВЪЗМОЖНОСТИТЕ.

Мислите на Мислителя – идеите Му, вложени в Закона, не са веднъж и завинаги постановени готови модели, шаблони, матрици за всяко нещо във Вселената, а всички възможни комбинации, които могат да се случат при взаимодействието между всички неща във Вселената.

Възможностите са „правилата на играта“, градивните идеи – причините, а материалните образувания са изявите им – следствията.

Правилата от Закона се изявяват в Битието, само чрез структури от физически, химически и биологични системи.

Законът е Закон на възможностите, а не на шаблоните и на забраните. **Възможностите от Закона са планът, програмата, идеите, кодовете, шифрите, гените по чиито правила се изгражда всичко във Вселената.** От най-малкото, до най-голямото.

§ 1.2 – ПРОЯВЕНАТА ЧАСТ ОТ ЗАКОНА. ЧОВЕШКОТО ПОЗНАНИЕ.

Най-висшата чест, която е оказана на човека е, че **може да опознава Закона.**

На практика хората могат и възприемат по сетивен път само проявената, материализираната част от Закона и то само части от нея, които пребивават в човешката памет като съхранени сведения, знания. По-точно **съзнания, със Закона.**

Части от Закона могат да бъдат достигнати и на теория от човешкия разум, без сетивни възприятия.

Всичко открито от човека, като теория и практика, са идеи от Закона.

§ 2 – ВОДИТЕ

Учените са установили, че в междувездното пространство съществува общ космически фон, от светлина, топлина и звук (микро физически системи), със стойности близки до абсолютната нула. Те са разсейки от дейността на многобройните и разнообразни небесни тела (макрофизически системи). В непосредствена близост до тях (до макросистемите) наличието на светлина, топлина и звук е в голямо количество, с високи стойности. В отдалечените от небесните тела места, количеството и стойностите светлина, топлина и звук намаляват и се доближават до абсолютната нула.

От това следва, че ако няма физически системи, Вселената ще остане без физически характеристики. Ще бъде тъмна, студена и тиха. Няма да има материя, пространство и време. Няма да има движение, защото няма да има на какво и към какво. Няма да има откъде и накъде. Ще е невъзможна някаква отлика, на нещо от друго нещо, защото всичко ще бъде Едно – Нищото – Небитието – Покоят – **Горната Вода.**

§ 2.1 – ГОРНАТА ВОДА.

Тя изпълва цялата Вселена и е космическият фон, в който се случват събитията и съществуват нещата.

Тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина.

Мястото, където е установена горната вода, е междוזвездният вакуум.

http://antwpr.gsfc.nasa.gov/apod/image/0803/M104b_peris2048.jpg

За съответствие на горната вода в съвременната наука, условно може да се приеме терминът тъмна материя.

§ 2.2 – ДОЛНАТА ВОДА.

Но ако всичко е само Едно – горната вода, в това Едно или от това Едно не може да се породи нищо, защото не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“. За да заработи той са необходими две противоположности, затова от първата противоположност (от нея) се разграничава втората и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

От горната вода – от междוזвездния вакуум се отделя долната, свива се и се втича в черната дупка за да образува физическо ядро. Пътят и, от междוזвездния вакуум до черната дупка, е разединението на двете води.

В Библията това е описано буквално, точно и ясно.

„И Бог каза: Да бъде простор посред водите, който да раздели вода от вода. И Бог направи простора; и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора; и стана така.“

Битие 1:6

Долната вода, е нагнетена и свита до безкрайност горна вода.

Мястото, където е установена, е физическото ядро.

За да се затвори кръга, след пълното им разделяне, долната вода трябва да се върне отново във вакуума. Пътят и, от ядрото до вакуума, е обединението на двете води, а кръгът, е пътят на пространството и времето.

Долната вода е множествена. Ражда се, разграничава се от горната (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, в ядрото, връща се в горната, слива се отново с нея и престава да съществува, защото роденото умира.

Това е кръговратът на долната вода.

Множественост на долната вода означава, че **всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява.**

Битието започва с разграничаването на долната вода, от горната (от нея).

Има ядро – има нещо, няма ядро – няма нищо.

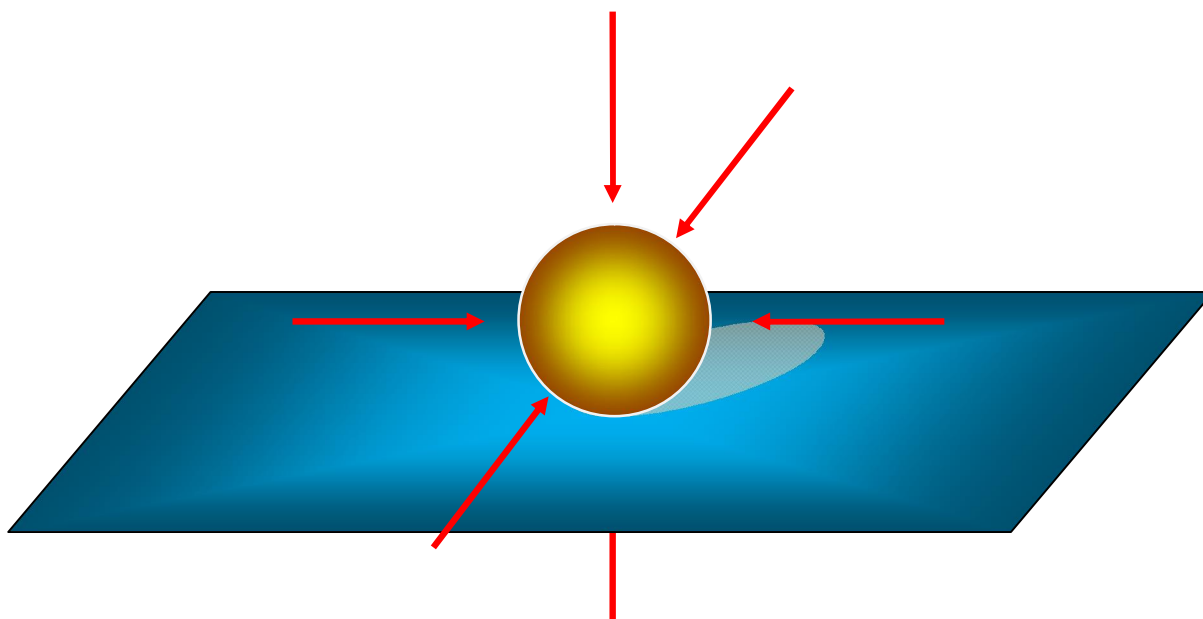
Тогава се проявяват и започват да си взаимодействат и двете тежнения на двете води.

§ 2.3 – ТЕЖНЕНИЯТА.

Всичко осезаемо във Вселената започва и завършва с появата и края на физическото ядро. С появата му, Дуализмът се проявява и в Битието, като го разполвява на два полюса, чрез двете тежнения, на двете води.

Поляризацията насочва физическите ядра в една от двете посоки, **свиване** към централното ядро или **разширение** към междувездния вакуум.

Още в началото, при отделянето на долната вода от горната (от нея), превес има тежнението **свиване**. То поражда действието изсмукване, отлъчване от междувездния вакуум (от него) на физически ядра, които започват да се притеглят взаимно и да се сливат. Когато едно от тях превиши останалите по големина, става централно за околните и те започват да се втичат в него. То става черна дупка.

Тежнението свиване, има за цел да свие всичко материално от Битието и да го върне в Небитието, като го влее в долната вода, във физическото ядро.

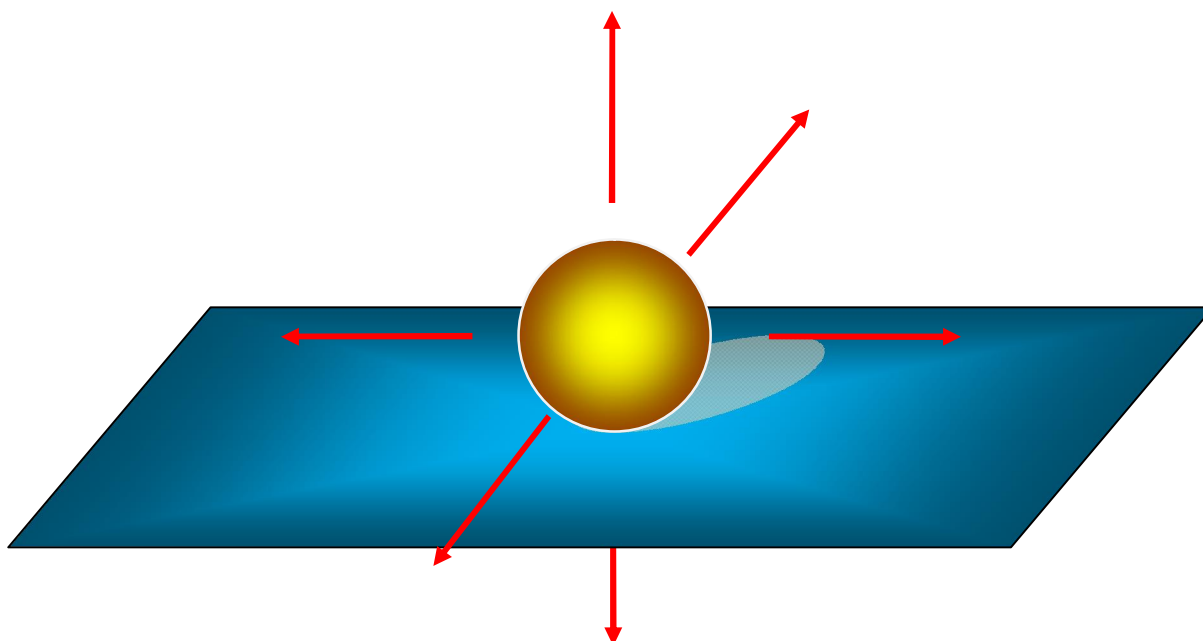
Мощта на тежнението свиване, е съразмерна на големината на ядрото.

Тежнението свиване, намалява от ядрото към междузвездния вакуум.

Тежнението свиване, намалява от междузвездния вакуум към ядрото, съразмерно с намаляване на ядрото.

Съответствие на тежнението свиване, във физиката днес са ядрените сили – силното взаимодействие, а в астрономията гравитацията. То е причината за синтеза.

Когато долната вода започне да се връща към горната и да се втича в нея, превес има тежнението *разширение*. То поражда действието изсмукване, отлъчване и отдалечаване от централното ядро (от него) на физически ядра, които започват да се оттеглят взаимно, да се приближават към междузвездния вакуум и да се втичат в него.

Тежнението разширение, има за цел да разшири всичко материално от Битието и да го върне в Небитието, като го влее в горната вода, в междузвездния вакуум.

Мощта на тежнението разширение, е неограничена.

Съответствие на тежнението разширение във физиката днес е слабото взаимодействие, а в астрономията тъмната енергия. То е причина за разпада.

Взаимодействието между двете тежнения изгражда, поддържа и унищожава Битието.

§ 3 – КРЪГОВРАТЪТ – ВРЕМЕТО.

Времето, е кръговратът на Закона и Водите, заедно.

Тъй като всичко започва и завършва с физическото ядро, ще припомним отново кръговрата на долната вода.

Ражда се, разграничава се от горната (от нея), свива се, съществува временно, на ограничено място, в ядрото, връща се в горната, слива се отново с нея и престава да съществува.

Кръговратът се извършва в четири периода. Той е съвременното разбиране за космическо Време. Затова тук, всеки от четирите периода ще бъде разграничен от другите с промените на времето и пространството, характерни за всеки от тях.

§ 3.1 – ПЪРВИЯТ ПЕРИОД.

Първият период, е горната вода. Там Законът и Водите са идеални – Небитието. Първият период е невидим, незнаен и недостижим за хората, нито чрез разума, нито чрез сетивата. Тогава всички понятия приемат характеристиките на горната вода, а тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина. В нея няма тежнения, поле, движения, материя, пространство и време. Не действа „Законът за единство и борба на противоположностите“, защото всичко е Едно.

Тогава е вечно безвремие и безкрайна пустота.

§ 3.2 – ВТОРИЯТ ПЕРИОД.

Вторият период от кръговрата е Битие – изявата на Закона и Водите, заедно. От горната вода (от нея) се разграничава долната – от Едно се ражда Две и започва да действа „Законът за единство и борба на противоположностите“.

Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

През втория период от кръговрата надмощие има тежнението на долната вода – *свиване*. То осъществява преноса на долната вода, от междוזвездния вакуум (от него), към черната дупка – ядрото и втичането и в него.

През втория период времето тече обратно, а пространството се свива.

§ 3.3 – ТРЕТИЯТ ПЕРИОД.

Третият период от кръговрата е Дуализъм – пълно отделяне на долната вода, във физическото ядро и установяване на равновесие между двете тежнения, на двете води. Тогава Законът и Водите са идеални – Небитието.

Третият период е невидим, незнаен и недостижим за хората, нито чрез разума, нито чрез сетивата.

Тогава, в ядрото, е временно безвремие и крайна празнота.

Временното безвремие може да трае от части от секундата, до няколко милиарда години, за различните физически системи, защото ***колкото са ядрата във Вселената, толкова са и полетата, и пространствата, и времената.***

§ 3.4 – ЧЕТВЪРТИЯТ ПЕРИОД.

Четвъртият период от кръговрата е отново Битие – изявата на Закона и Водите, заедно, но този път надмощие има тежнението на горната вода – *разширение*. То осъществява преноса на долната вода, от ядрото (от него), към горната вода и втичането и в нея, в междузвездния вакуум.

Законът и Водите, винаги и навсякъде са идеални, а правилата от Закона се изявяват в Битието само чрез производните от взаимодействието на двете тежнения, като структури от физически, химически и биологични системи – материалните образувания.

Днес Слънцето и всички комети и планети в Слънчевата система са в четвъртия период от кръговрата си и отиват към своя край.

През четвъртия период, времето тече в права посока, а пространството се разширява.

На тези четири периода се основават четирите сезона в Големия и Малкия Зодиак и в календара (и на естествените дадености). От тях идва броят и на Ведите, и на Евангелията.

Вероятно това е първоизточникът на древния израз *Квадратура на кръга*.

Но във всеки от тези четири периода от кръговрата, долната вода извършва по три действия.

През първия те са: влизане, престой и излизане.

През втория: тръгване, пътуване (свиване) и пристигане.

През третия: влизане престой и излизане.

През четвъртия: тръгване, пътуване (разширение) и пристигане.

Така всички действия, които извършва долната вода през своя кръговрат, са дванадесет.

Те са първообразът за култа към числото дванадесет. От тук са дванадесетте зодии, дванадесетте месеца, дванадесетте часа през деня и нощта, дванадесетичната мерна система, дванадесетте адитя в Хиндуизма, дванадесетте подвига на Херакъл, дванадесетте апостола в Християнството.

Тъй като времето е символ за кръговрата, дванадесетичната система е времеизмерителна.

Кръговратът е голямата тайна, за вечното взаимодействие между двете води. Той се осъществява безброй пъти, на безброй места във Вселената, но никога един кръг не се повтаря на същото място, със същата физическа система. Една физическа система съществува само веднъж, в едно време и на едно място. Колкото са ядрата във Вселената, толкова са и полетата, и времената, и пространствата, защото: *Има ядро – има нещо, няма ядро – няма нищо*.

Понятията „*Кръговрат на Закона и Водите, заедно*” и „*цикличност на времето*” са неточни и не отразяват истината буквално. Истинското движение е радиално.

През втория период е от междузвездния вакуум към черната дупка – от всички посоки към центъра, а през четвъртия период е от ядрото към междузвездния вакуум – към всички посоки от центъра.

§ 3.5 – ПОКОЯТ. УСТАНОВЯВАНЕТО.

Покоят, е през първи и трети период от кръговрата, когато Законът и Водите са Небитие, а тежненията са в равновесие.

През първия период е Единство. Съществува само горната вода, а тя е недостижима, вечна, безкрайна, единна и непроменлива величина.

През третия период е Дуализъм. Пълно отделяне на долната вода от горната (от нея) – в ядрото и установяване на равновесие между двете им тежнения.

През втория и четвъртия период от кръговрата, движението е абсолютно, а покоят относителен и недостижим. Но въпреки това, равновесието е цел на всяко външно движение и вътрешно състояние.

През втория и четвъртия период от кръговрата, крайната достижима цел на стремежа към покой, е **установяването в устойчиво неравновесие.**

§ 4 – ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

Единственото осезаемо във Вселената, е физическото поле. Осъществява се само чрез и заради физическите ядра.

Има ядро – има поле, няма ядро – няма нищо.

Физическото поле, е взаимодействието, борбата между двете тежнения, на двете води.

В Библията това е описано буквално, точно и ясно.

„И Бог каза: Да бъде простор посред водите, който да раздели вода от вода. И Бог направи простора; и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора; и стана така. И Бог нарече простора Небе”

Битие 1:6

Физическото поле има:

- посока
- напрегнатост
- плътност
- мощ

Превесът, на едно от тежненията, определя посоката на полето.

През втория период от кръговрата, посоката на полето е свиване.

През четвъртия период от кръговрата, посоката на полето е разширение.

Мощта на полето, е съответна на големината на ядрото му.

С появата на физическото поле, се появяват и пространството и времето. Колкото са ядрата във Вселената, толкова са и полетата, и пространствата, и времената.

Съответствие на понятието физическо поле, днес във физиката и астрономията са полето, пространството и материята.

Понятието *материя*, което се използва днес от науката, няма съответствие в действителността. То е измислено от будните умове на средновековието, като противовес на понятието *Бог*, което до тогава е фокусирало в една отправна точка както личното така и общественото съзнание. *Материя* е най-мощната идеологическа догма създавана някога, след догмата *Бог*. Тя не само предостави на хората право на избор, но се оказа и по устойчивата величина. Боговете днес са много, а материята си остана единствена.

Мястото в действителността, където е установено физическото поле, е между физическото ядро и междузвездния вакуум.

Съответствие на мястото на полето, на неговия обем, на простора, в съвременната физика и астрономия е пространството.

В древността, с физическото поле се е занимавала най-великата наука, науката за полето – Астра Веда.

§ 4.1 – НАПРЕГНАТОСТТА НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

Напрегнатостта на физическото поле, е неравновесието между двете тежнения, което устремява физическите системи към уравновесяване.

Всичко което се случва в материалния свят, е следствие от промяната на напрегнатостта на полето. Тя е повелителят на изграждането, промените, поддържането и разграждането.

Днес във физиката, електротехниката и енергетиката се бори с електрическо напрежение. То е напрегнатостта на полето в генератора, който произвежда или трансформатора, който трансформира електричеството. Ефектът при късо съединение с 5, 50, 500 и 5000 волта електрическо напрежение е различен, защото е съразмерен с напрегнатостта на полето в генератора или трансформатора.

Съвременните учени използват посоката разширение на полето, разпада, за да извличат физически ядра – енергия, от ядрата на някои видове атоми. Те правят това като регулират напрегнатостта на полето на атомите. Могат да я поддържат стабилна, в необходимите граници, за производство на електричество в атомните електроцентрали. Но могат и да премахнат ограниченията за увеличаване на напрегнатостта на полетата на атомите, в атомната бомба. Ефектът от това за съжаление ни е известен.

По-горе писах, че: *Всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява.*

От това определение ще се спра на различията между ядрата. Ще започна първо с *качествената изява на ядрото.*

Качествена изява означава, посоката, напрегнатостта и плътността на полето на физическата система. Тя, буквално означава интензитета с който се отлъчват физически ядра от централното ядро, когато посоката на полето е разширение, а интензитета на отлъчване е съразмерен на напрегнатостта на полето.

Да погледнем небесните тела с постиженията на астрономията. Там звездите са класифицирани по класове, според спектъра, цвета на тяхното светлинно

излъчване. То, е качествената изява на техните ядра. Различният интензитет с който отлъчват се дължи на различната напрегнатост на техните полета.

А сега да погледнем атомите с постиженията на физиката. За да започне атомното ядро да „излъчва“ енергия, то трябва да бъде приведено във възбудено състояние, т.е. да бъде приведено в по-високо енергийно ниво. А енергийните нива на ядрото, според физиката, са девет.

Всяко физическо поле може, и съществува само в границите на тези девет равнища на напрегнатост. В зависимост от големината на ядрото си, то може да съществува в определени граници на пространството, където е във взаимодействие и под въздействието на други физически системи и където напрегнатостта на техните полета му позволява да съществува в рамките на деветте си равнища на полева напрегнатост. Над и под тези пространствени и полеви граници, то не може да съществува. Там ще пребивават физически системи с друга големина на ядрата, по-големи или по-малки.

Големината, е другата разлика между ядрата.

От тук следва, че напрегнатостта на околното поле придвижва и поставя физическите системи в пространството, там където могат да съществуват или променя големината на ядрата им.

Деветте равнища на напрегнатост на полето на физическата система, се разделят на по три, за всяко от трите агрегатни състояния на материята. Тук най-добрият пример е Земята.

Материята около физическото ядро, в четвъртия период се изгражда от горе надолу. Първо газовете, след тях течността и последна твърдта. За деветте равнища на напрегнатост на полето, те съответстват на 9то, 8мо и 7мо – газовете, 6то, 5то и 4то – течността и 3то, 2ро и 1во твърдта. Напрегнатостта на полето около ядрото, ще намалява с течение на времето от 9то към 1во равнище, поради изразходване и намаляване на ядрото, заради изсмуканите от него физически системи.

От горното може да се заключи, че в съвременната физика:

Физическите системи в микросвета, с напрегнатост на полето си от първо, второ и трето равнище, са елементарните частици с отрицателен заряд.

Физическите системи в микросвета, с напрегнатост на полето си от четвърто, пето и шесто равнище, са неутралните елементарни частици.

Физическите системи в микросвета, с напрегнатост на полето си от седмо, осмо и девето равнище, са елементарните частици с положителен заряд.

Деветте равнища на напрегнатост на полето на физическата система, са първообразът и източникът за култа към числото десет, десетичната мерна система и цифрите.

Но числото десет още го няма.

От написаното до тук следва, че в различна напрегнатост на околното поле могат да съществуват различни по големина ядра. Различните големина на ядрата, са разделени от преходи.

Ще повторя отново, че ако физическо ядро попадне в поле с критична напрегнатост, недопускаща съществуването на неговото поле в рамките на деветте му равнища на напрегнатост, то (ядрото) ще бъде променено до съответната

големина за новата напрегнатост, чрез превеждането му през прехода или ще бъде преместено в пространството, там където може да съществува.

Цифровото означение на прехода е Нула. Тогава тази част долна вода, намираща се в това ядро, е в третия период от своя кръговрат и ядрото е невидимо, защото двете тежнения са в равновесие и то няма изява в нито едно от деветте си равнища на качествена изява.

В действителността, физическите системи извършват своя кръговрат в различни условия и поради това вариантите са много. Затова тук ще покажа само двата крайни.

Първият е когато физическата система извършва своя кръговрат в устойчиво променящо се околното поле. Вторият е когато околното поле въздейства на системата, чрез резки промени на посоката и/или напрегнатостта си.

Деветте равнища на напрегнатостта на полето на една физическа система и прехода на ядрото и, се изразяват с десетте цифри от механичния или електронен брояч.

За наше щастие, Земята се развива по първия вариант и за да проследим развитието и чрез промените в брояча, ще приема условно и съвсем произволно, че възможните големина на ядрата във Вселената са седем. Затова нашият брояч ще бъде със седем позиции 0000000.

Седемте нули ни показват, че земното ядро не се изявява в нито едно от качествените си равнища или големина, защото е в третия период от своя кръговрат. Когато е започнал четвъртия период от кръговрата на Земята, броячът е изписал 0009000. Това показва, че тогава земното ядро е било от средна големина, а полето, с напрегнатост девето равнище и около ядрото се е появило полето му. Тогава Земята е станала звезда.

С времето, напрегнатостта на полето закономерно е намалявала, заради намаляването на големината на ядрото, поради постоянното отлъчване на физически системи от него, а броячът е показал последователно 0008000, 0007000, докато е достигнал до 0006000. Тогава на Земята се е появила и течност и тя (Земята) е заприличала на днешния Юпитер.

Напрегнатостта на земното поле, е продължила да се понижава и броячът е достигнал до 0005000. Тогава земната повърхност е била течна.

Когато броячът е показал 0003000, се е появила и твърдата земна кора. Предполагам, че днес Земята е 0002000.

Когато стане 0001000 ще бъде като Марс и Луната.

А когато ядрото на Земята се изчерпи, полето и ще изчезне и тя ще престане да бъде физическа система. Ще бъде само камък, сбор от химически системи и инерцията на центробежната сила ще го раздробят. По земната орбита ще се понесе поток от астероиди – каменни отломки, като тези между Марс и Юпитер и като тези от пръстените на Сатурн.

До тук бяха следствия само от първия вариант, при устойчиво развитие на физическата система. Но когато промяната на напрегнатостта на полето става рязко и в големи граници или се променя посоката му, следствията от това са различни.

Резките промени във физическите системи, са следствие от външното въздействие при взаимодействието им с други физически системи, от степента на

несъответствие между големината и качествената изява на ядрото и напрегнатостта на околното поле.

Преминаването през преходите може да е тихо, плавно и незабележимо или мигновена експлозия или имплозия.

Ако през втория период от кръговрата на мощна черна дупка, физическа система попадне в полето и, напрегнатостта на полето на физическата система ще се понижи, примерно от 0005000 до 0001000 и ако външното поле на черната дупка не позволява на полето на нашата физическа система да остане и да съществува на първо равнище, тя ще извърши преход. Ако е близо до ядрото на черната дупка, ще се влее направо в него, но ако е на разстояние, ще се слее с други себеподобни и ще образуват ново, по-голямо ядро, а броячът ще покаже 0090000.

Напрегнатостта на новото ядро, ще се настрои спрямо полето на черната дупка и ако е възможно ще просъществува известно време, но ако това не е възможно, ще се повтори понижение на напрегнатостта на полето и и преминаване през нов преход и образуване на ново, още по-голямо ядро с големина 090000.

Ако през четвъртия период от кръговрата, физическа система попадне в полето на мощна звезда, напрегнатостта на полето и (на физическата система) ще се повиши (така става с кометите), примерно от 0005000 до 0009000 и ако външното поле на звездата не позволява на полето на нашата физическа система да остане и да съществува на девето равнище, тя ще извърши преход. Ако е близо до звездата, нашето ядро вероятно ще премине през няколко бързи последователни прехода, като се преобразува в по-малки ядра, в размер 0000900 и намалявайки напрегнатостта на полето си, да премине през следващия преход, до 0000090. По време на тези краткотрайни преобразувания, всички ядра се отдалечават от звездата и ако последното ядро може да съществува в рамките на своите девет полеви равнища, то ще остане като самостоятелна физическа система. Според използвания тук брояч, размер на ядрото 0000001-9 ще е ядро на най-малката физическа система.

Това е първоначалният смисъл на десетичната мерна система, който отдавна е изгубен, а тя е останала само десетична бройна система. Но посрещането на третото хилядолетие беше ярък пример, до какво води непознаването и нецелесъобразното използване на двете системи – дванадесетичната и десетичната.

Десетичната мерна система не е времеизмерителна и затова много хора не можаха да се ориентират, кога завършва второто хилядолетие – през 1999та или през 2000та година и кога започва третото – през 2000та или през 2001ва? И какво означава нулева година?

Дванадесетичната мерна система от кръговрата и Зодиака е времеизмерителна. Тя е проста и ясна. Според дванадесетгодишният Юпитеров кръг, където всяка от дванадесетте му години е означена с подходящо животно, след годината на едно животно следва годината на друго и няма нулева година. Съмнение и грешка не може да има.

§ 4.2 ПЛЪТНОСТТА НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ – ПРОСТРАНСТВОТО.

Плътността на полето, е пространството. То има четири плътности в отвесна посока – от междузвездния вакуум към ядрото.

Съответствие на четирите плътности на полето, в съвременната наука, са четирите агрегатни състояния на материята:

- плазмено – етера
- газово – въздуха
- течено – водният океан
- твърдо – земната кора

В четирите плътности на пространството могат да се осъществяват и съществуват, само възможности предназначени за всяка от тях.

§ 4.3 – ФИЗИЧЕСКАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО.

Първата плътност на полето в отвесна посока е етерът – пространството където са установени само физически системи – елементарни частици.

Понятието етер, е ползвано от науката в класическия и период и днес вече е отпаднало от употреба. Но практиката показва че това е било грешка и днес етера се завърна с друго име – плазма.

А за етера, Нютон е казал следното:

„Сега би трябвало да се прибави нещо за някакъв най-фин етер, проникващ във всички тела и съдържащ се в тях... и под действието на частиците на телата при твърде малки разстояния взаимно се притеглят, а при допиране се свързват. Той предизвиква действията на наелектризиране на тела, които отблъскват или притеглят близките материални тела...Ние обаче не разполагаме с достатъчно запас от опити, с които законите на действие на този етер биха били точно определени и показани.”

За етера е изказал становище в 1920 г. и Айнщайн:

„В обобщение можем да кажем следното: според общата теория на относителността пространството притежава определена физическа характеристика и в този смисъл етер съществува.

В общата теория на относителността пространството без етер е немислимо; в това пространство светлината не може да се разпространява, не може да съществуват измерителни еталони и часовници, а следователно и пространствено-времеви разстояния в обикновения физически смисъл.

На този етер обаче не трябва да се приписва най-характерното свойство на веществените среди – той не се състои от частици, чието движение може да се проследи. За етера понятието движение е неприложимо.”

Плазмата е опасна за всичко намиращо се върху земната повърхност.

Когато слънчевата активност се повиши и слънчевият вятър достигне Земята, предизвиква смущения в транспорта, електроснабдяването, съобщенията и в човешкото здраве. Това се случва въпреки защитата от земното поле.

§ 4.4 – ФИЗИЧЕСКА СИСТЕМА.

Още с появата на физическо ядро се появява и неговото поле. Ядрото е причината, а полето следствието. Винаги са заедно. Не може да има ядро без поле и поле без ядро. Те, двете, са физическата система.

Следователно, **физическата система се състои от ядро и поле** или казано по друг начин, **физическа система е тази, която има собствено физическо ядро**.

Такива са: елементарните частици, атомите, планетите, кометите, звездите, черните дупки, галактиките и т. н.

Формата на физическата система се определя от формата на ядрото, а тя е кълбо.

В параграф 2.2 писах, че **всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по големина и качествена изява**, но всичко започва и завършва с най-малките възможни физически ядра във Вселената. Те се появяват първи и биват унищожавани последни, защото са най-устойчивите на въздействието на двете тежнени физически системи. Заради своята многобройност, повсеместност и издържливост, те са началото и краят на физическото поле, началото и краят на всичко осезаемо във Вселената. Те са физическото поле.

Най-малките физически системи са две породи:

- Родени от междузвездния вакуум, когато тежнението *свиване* има превес.
- Родени от ядрото, когато тежнението *разширение* има превес.

Те са единствените физически ядра във Вселената, които нямат спътници и са (почти) еднакви, поради което взаимодействието между тях е много слабо и много бавно.

Те са хаосът на древните, а хаос е когато още няма изявена черна дупка – централно ядро, което да постанови неравенство – космос – ред. Тогава те са еднакви и равноправни и няма космос – ред, а хаос – равенство.

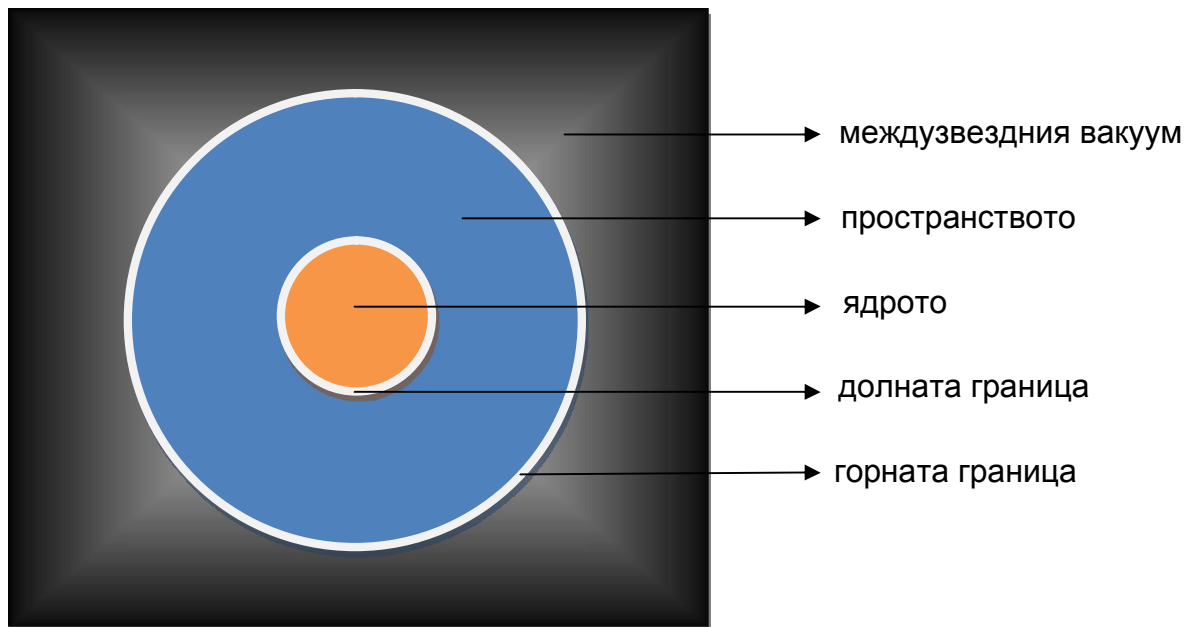
От написаното до тук станаха известни три от основните понятия за строежа на физическата система: горната вода, долната вода и физическото поле.

Станаха известни и местата на тези три понятия:

- на горната вода – междузвездния вакуум
- на долната вода – ядрото
- на физическото поле – пространството

Но между тези три места има две граници.

ФИЗИЧЕСКА СИСТЕМА

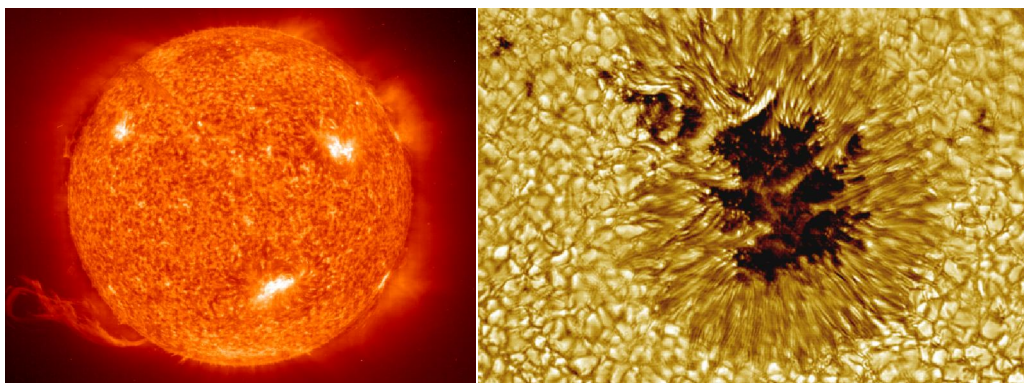
§ 4.4.1 – ДОЛНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА.

Долната граница на физическата система, е между ядрото и пространството.

През втория период от кръговрата, долната граница пропуска през себе си най-малките физически ядра само в една посока – от пространството, към ядрото. Тогава, в обратната посока, през нея, от ядрото не може да излезе нищо, дори и най-малки ядра.

През четвъртия период от кръговрата, долната граница пропуска през себе си най-малките физически ядра само в една посока – от ядрото, към пространството. Тогава, в обратната посока, през нея, в ядрото не може да влезе нищо, дори и най-малки ядра.

В действителността, долната граница може да се види в най-долната част от слънчевата хелиосфера, над самото слънчево ядро, там където се образуват гранулите и тъмните петна.

http://umbra.nascom.nasa.gov/images/eit_19970914_0121_304.gif
http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0511/sunspot_vtt_big.jpg

§ 4.4.2 – ГОРНАТА ГРАНИЦА НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА.

Горната граница на физическата система, е между пространството и междузвездния вакуум.

През втория период от кръговрата, горната граница пропуска през себе си най-малките физически ядра само в една посока – от междузвездния вакуум, към пространството. Тогава, в обратната посока, през нея, от пространството не може да излезе нищо, дори и най-малки физически ядра.

В действителността, горната граница през втория период са белите и червени гиганти.

През четвъртия период от кръговрата, горната граница пропуска през себе си най-малките физически ядра само в една посока – от пространството, към междузвездния вакуум. Тогава, в обратната посока, през нея, в пространството не може да влезе нищо, дори и най-малките физически ядра.

През четвъртия период от кръговрата, горната граница практически е недоловима. Може да се определи само теоретично, чрез математически изчисления.

§ 4.5 – ИЗГРАЖДАНЕ, СЪЩЕСТВУВАНЕ И РАЗГРАЖДАНЕ НА ЕДНА ФИЗИЧЕСКА СИСТЕМА.

Кръговратът на долната вода – изграждането, съществуването и разграждането на една физическа система, преминава през четири периода.

1. Ако приемем, че във Вселената не съществува нищо друго освен горната вода, това означава, че няма движение, защото няма на какво и към какво. Няма откъде и накъде. Невъзможна е някаква отлика на нещо от друго нещо. Няма тежнениа, поле, пространство и време. Не действа „*Законът за единство и борба на противоположностите*” защото всичко е Едно.

По време на първия период от развитието на физическата система, водите са в съотношение Единство – пълно обединение и са невидими. Поради това, днес този период е непознат за нас.

2. За да започне кръговрата, от горната вода (от нея) се разграничава долната и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

Ако едно тяло тегли след себе си друго, с еластична връзка, в началото, при потегляне, първото тяло ще потегли само, ще придобие изпреварваща скорост и ще я увеличава докато му позволява еластичната връзка между телата. Когато еластичността на връзката намалее, ще започне бавно движение и на второто тяло. Неговата скорост ще се увеличава докато еластичността на връзката се изчерпи и скоростите на двете тела се изравнят.

Докато първото тяло поддържа същата скорост, разстоянието между двете тела ще се запази непроменено. Но ако първото тяло забави своята скорост, еластичността на връзката и инерцията на второто тяло ще запазят скоростта му

непроменена и тя ще превиши скоростта на първото тяло. Ако първото тяло продължи да забавя скоростта си, разликата между скоростите на двете тела ще се увеличава и някъде напред във времето и пространството второто тяло ще настигне първото.

Още в началото на кръговрата, когато започне отделянето на долната вода от горната (от нея), ще се появят тежненията между тях и като следствие от това, полето. Тогава, според принципа на изпреварващия удар, мощта на тежнението на долната вода ще превиши тежнението на горната и ще определи посоката свиване на полето, а напрегнатостта му ще предизвика действието изсмукване от горната вода (от нея) на частици долна вода – най-малки ядра, които ще започнат да се притеглят помежду си и да се сливат. Когато едно от тях превиши останалите по големина, ще стане централно за околните и те ще започнат да се втичат в него. То ще стане черна дупка. Докато посоката на полето е свиване, ще продължи пълненето на ядрото – втичане на най-малки ядра в черната дупка.

Изсмукването на частици долна вода, от горната (от нея), може да става само в размер най-малките физически ядра.

През втория период, от черната дупка не може да излезе нищо, дори и най-малки ядра.

По време на втория период от развитието на физическата система, водите ще са в съотношение разединение. Ще се появят тежненията, полето, движението, времето и пространството. Пространството ще се свива, а времето ще тече обратно.

От този период днес ние познаваме черните дупки и инпложията на небесните тела.

3. Поради увеличаване на големината на черната дупка и намаляване на ефекта от изпреварващия удар, напрегнатостта на полето ще намалява, до установяване на равновесие между тежненията на двете води и втичането на най-малки ядра в черната дупка ще спре. Ще изчезнат тежненията, полето, движението, времето и пространството.

По време на третия период от развитието на физическата система, тежненията на двете противоположности ще са в равновесие, а водите ще са в съотношение Дуализъм – пълно разединение и ядрото ще стане невидимо. Поради това, днес този период е непознат за нас. Но, малко преди да настъпи третият период, в самия край на втория и малко след като е завършил, в самото начало на четвъртия, полето на физическата система все още е видимо. В съвременната астрономия това са космическите лещи.

4. След като изтече третия период, равновесието ще се наруши. Мощта на тежнението на горната вода ще започне да превишава мощта на тежнението на долната и ще определи посоката разширение на полето, а напрегнатостта му ще предизвика изсмукване на частици долна вода – най-малки ядра от централното ядро (от него).

Изсмукването на частици долна вода от ядрото (от него), може да става само в размер най-малките физически ядра.

Във физическото ядро, никога няма и не може да има друго освен долна вода. В четвъртия период в него не може да проникне нищо, по никакъв начин, дори и най-малки ядра.

Ядрото може да бъде погълнато от друго ядро, раздробено, изсмукано бавно или бързо, чрез експлозия от напрегнатостта на полето, но в него не може да се проникне.

В началото на четвъртия период, отново ще се появят тежненията, полето, движението, пространството и времето. Съотношението между двете води ще е обединение. Пространството ще се разширява, а времето ще тече в права посока.

Днес, Земята, е в четвъртия си период.

Всички промени в състоянието на физическата система са следствие от промяната на напрегнатостта на полето, а напрегнатостта се променя като следствие от промяната на съотношението (неравновесието) между тежненията на двете води.

Съотношението между тежненията на двете води на всяка физическа система е следствие от естественото, закономерно развитие на самата система и въздействието върху нея на Единното всемирно поле, чиито посока, напрегнатост, плътност и мощ се променят и различават в зависимост от наличието, броя, състоянието и взаимното разположение на физическите системи в него, подчинени на правилото: ***"Голямото и силното, овладява и подчинява малкото и слабото и го преобразува в свой образ и подобие!"***.

Полето (материята) около ядрото, през първата половина от четвъртия период ще се изгражда низходящо и сферично, отвън навътре. Първо ще се изгради етерът – физическите системи. Етерът също ще се изгради отвън навътре. Първо най-отдалечените владения на ядрото, състоящи се от най-малки физически системи. По-вътрешният слой ще бъде от по-големи елементарни частици и така все по-навътре към ядрото, докато се стигне до атомите и газовете. Естествено, според таблицата на Менделеев, първо ще се появи водородът, след него хелия и т.н.

Днес учените знаят, че главите на кометите са обвити във „водороден облак“, а около ядрата на звездите „*гори водород*“. Така е, защото той се произвежда там, от изсмуканите от ядрото (от него) и групирани се около него елементарни частици и се преобразува в хелий.

По-късно ще се появят пари, под които ще се образува течност, а още по-късно, под течността ще се образува и твърдта.

Разграждането на материята около ядрото, през втората половина на четвъртия период, ще става в същия порядък – от горе надолу. Първо етерът, след това въздухът, течността и накрая твърдта.

Развитието през четвъртия период на една макрокосмическа физическа система е в следната последователност.

Звезда, „излъчваща“ в най-високата част на електромагнитния спектър, над видимата светлина.

Звезда, от спектрален клас О, с бял цвят.

Звезда, от спектрален клас В, със синьо-бял цвят.

Звезда, от спектрален клас А, със син цвят.

Звезда, от спектрален клас F, със зелен цвят.

Звезда, от спектрален клас G, със жълт цвят. Такова е и нашето Слънце.

Звезда, от спектрален клас K, с оранжев цвят.

Звезда, от спектрален клас M, с червен цвят.

Звезда, наричана „Кафяво джудже“.

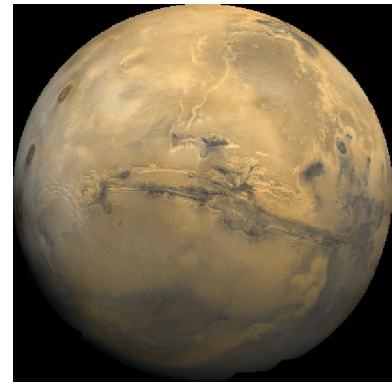
Звезда, чието ядро е обвито с газове и пари – газова планета – Юпитер.

Юпитер

Земята

Марс

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0605/redspot2_hst_f.jpg

<http://www.solarviews.com/raw/earth/earthaf.jpg>

http://www.msss.com/mars/pictures/usgs_color_mosaics/marineris.gif

След парите ще се появи течността, а след нея и твърдата. След изграждане на четирите агрегатни състояния на материята около ядрото, при определени стойности на напрегнатостта на полето, според израза „Всяко нещо с времето си“, ще се появи и цялото многообразие от материални образувания, които съществуват днес върху земното ядро. Това е нашият дом – планетата Земя.

След време ще започне разграждането на нашата физическа система, отгоре надолу. Първо ще изчезне етерът, след него газовете. Течността ще слезе в земята, а после ще изчезне и тя. В такова състояние е днес Марс.

След още време той ще стане като Луната.

Луната

Астероид

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jpg

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0406/idadactyl_galileo_big.gif

Цялостното развитие на разгледаната дотук физическа система, е следствие от „излъчването“ от ядрото на долна вода и намаляване на нейното количество, а от там и намаляване на размера на ядрото. Това ще продължи до окончателното, пълно изчерпване на долната вода от ядрото и следователно ще изчезне и то. Системата вече няма да е физическа. Ще остане каменно кълбо, без гравитация и центробежната сила, при неговото въртене ще го раздробят и по орбитата на нашата

мъртва физическа система ще се понесат каменни отломки, като тези в астероидния пояс между Марс и Юпитер.

Това е „нормалното“, еволюционно развитие на физическите системи, но не винаги се случва така. Всичко във Вселената е настроено много фино. Единното всемирно поле е единно, но напрегнатостта му навсякъде е различна. Затова физическите системи „прескачат“ някои части от процеса описан по-горе. А има и такива, които стигат до края на периода за „нула време“. Това са познатите ни инплозии (колапси) на небесните гиганти и енплозиите на нови и свръхнови звезди.

§ 4.6 – ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ МЕЖДУ ДВЕ ФИЗИЧЕСКИ СИСТЕМИ.

Съотношението между тежненията на двете води на всяка физическа система, е следствие от естественото, закономерно развитие на самата система и въздействието върху нея на Единното всемирно поле (околното поле), чиито посока, напрегнатост, плътност и мощ се променят и различават в зависимост от наличието, броя, състоянието и взаимното разположение на физическите системи в него.

През втория и четвъртия период от кръговрата, движението е абсолютно, а покоят относителен и недостижим. Но въпреки това, при взаимодействието между две физически системи, **равновесието** между тях **е цел** на всяко външно движение и вътрешно състояние и заради това те извършват три основни движения.

- Завъртане в синхрон.
- Преместване на ядрата им.
- Промяна на посоката, напрегнатостта, плътността и мощта на полетата им.

§ 4.6.1 – ПЪРВОТО ДВИЖЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ – ПОЛЯРИЗАЦИЯ – ЗАВЪРТАНЕ В СИНХРОН.

Ако съпоставим физическата система с електрическа машина, тя ще е едновременно генератор и двигател. Генератор е, защото ядрото и „излъчва“ най-малки физически ядра и създава свое поле, а при взаимодействието си с друга, по-голяма физическа система, се подчинява на нейното поле, превръща се в двигател и започва да се върти около собствена ос, в същата посока като по-голямата.

Това е денонощното въртене на Земята.

§ 4.6.2 – ВТОРОТО ДВИЖЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ – ПРЕМЕСТВАНЕ НА ЯДРАТА – ВЪНШНО УРАВНОВЕСЯВАНЕ.

Ако символично представим ядрото като ветроходна яхта, без двигател, то полето ще е платното и. При взаимодействие между две физически системи,

напрегнатостта между техните полета ще е вятърът, който ще издува платната им в определена степен и в определена посока, като **устремява физическите системи към уравновесяване помежду им**.

При взаимодействие, полетата се стремят към равновесно полево състояние, с нулева напрегнатост едно спрямо друго. За да осъществят това, полетата преместват ядрата си на удовлетворяващо целта разстояние между тях (между ядрата).

Четири са предпоставките оказващи влияние при взаимодействието между две физически системи:

- Големината на ядрата им.
- Разстоянието между ядрата им.
- Разстоянието на ядрата, от равновесното положение помежду им.
- Посоката и напрегнатостта на полетата им.

При взаимодействието си, две физически системи могат да са в три пространствени разположения една спрямо друга.

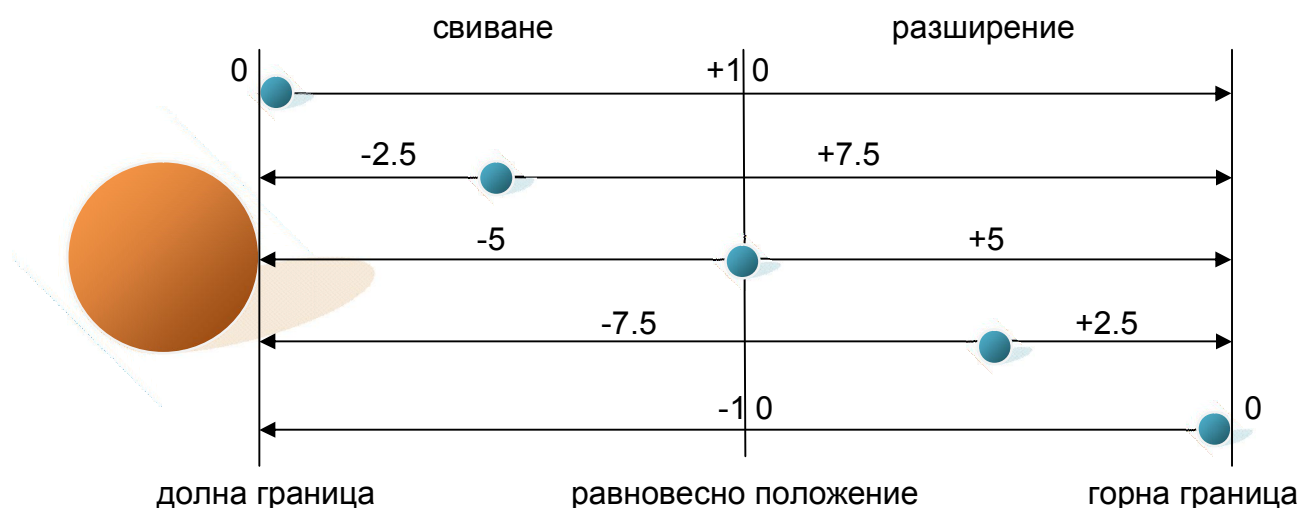
- Да са на разстояния, при които се привличат.
- Да са на разстояния, при които се отблъскват.
- Да са в равновесно положение, една спрямо друга.

От тези три точки се вижда, че физическите системи се движат радиално, като се приближават една към друга или се отдалечават една от друга. Целта на тези две движения на физическите системи, винаги, е достигане на равновесното им положение една спрямо друга.

Какво е равновесно положение?

Полетата на физическите системи са с различна напрегнатост. Затова при взаимодействието си, две физически системи съпоставят своите полета и установяват равновесното разстояние помежду си, където напрегнатостта между техните полета е нула и полетата им се стремят да установят ядрата им на това разстояние.

Промяната на съотношението между тежненията свиване и разширение, при взаимодействие между две физически системи, следствие от радиалното движение на по-малката, от долната до горната граница на полето на по-голямата, изглежда така.

Разстоянието на равновесното положение между две физически системи е:

- Съразмерно на разликата от големината на ядрата им.
- Съразмерно на сбора от посоката и напрегнатостта на полетата им.

Скоростта на радиалното движение на физическите системи към или от равновесното им положение е:

- Съразмерна на разликата от големината на ядрата им.
- Съразмерна на сбора от посоката и напрегнатостта на полетата им.
- Съразмерна на разстоянието от мястото на възникване на взаимодействието, до мястото на равновесното им положение.

Ще дам за пример взаимодействие между звезда и фотон, роден от звездното ядро.

По точка първа за скоростта – разликата от големината на ядрата на звездата и фотона е огромна. Следователно и скоростта на движение на фотона към равновесното им положение ще е огромна.

По точка втора за скоростта – сбора от посоката и напрегнатостта между полетата им, посоката и на двете е разширение, а напрегнатостта на полетата им и между полетата им е огромна. Следователно и скоростта на движение на фотона, към равновесното им положение ще е огромна.

По точка трета за скоростта – разстоянието от мястото на възникване на взаимодействието (повърхността на звездното ядро), до мястото на равновесното им положение, е максимално възможното. Следователно и скоростта на движение на фотона, за достигане на равновесното им положение една спрямо друга, ще е максимално възможната за този случай.

В горният пример, фотонът ще бъде изстрелян със скоростта на светлината към мястото на равновесното му положение спрямо звездата. Ще започне радиалното му движение – преместване на ядрото за външно уравновесяване между звездата и фотона.

В началото на радиалното движението на фотона, скоростта му ще е максимална за случая, защото тежнението разширение прилагано върху него ще превишава максимално тежнението свиване, а скоростта му, с приближаване до равновесното му положение спрямо звездата ще намалява, заради намаляване на разликата между тежненията прилагани върху него.

Ако учените днес уловят такава светлина, спектралните и линии ще са отместени към виолетовия край на спектъра.

Виолетовото отместване на спектралните линии на светлината, е знак и мярка, за забавяне на движението и и приближаване на светлината към равновесното и положение, спрямо излъчилиия я източник.

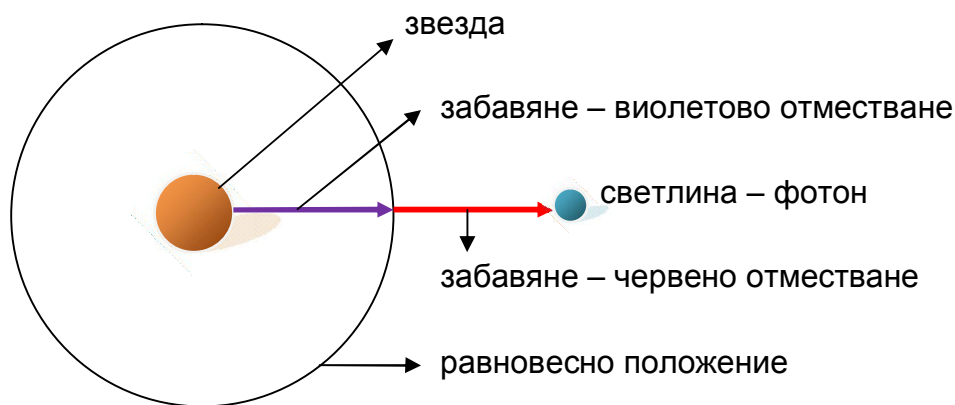
Практически, Земята да е на равновесното разстояние на фотона спрямо звездата, е малко вероятно, но теоретично е възможно и след като фотонът е достигнал равновесното си положение спрямо звездата, тежненията прилагани върху него ще са в равновесие и ако учените уловят такава светлина, спектралните и линии няма да бъдат отместени нито към виолетовия, нито към червения край на спектъра.

Щом фотонът премине равновесното си положение спрямо звездата, тежнението свиване прилагано върху него, ще започне да превишава тежнението разширение и скоростта му ще продължи да се забавя. С отдалечаване на фотона от равновесното му положение, забавянето ще нараства, заради увеличаващата се разлика между двете тежнения.

Ако учените уловят такава светлина, спектралните и линии ще бъдат отместени към червения край на спектъра.

Червеното отместване на спектралните линии на светлината, е знак и мярка, за забавяне на движението и и отдалечаване на светлината от равновесното и положение, спрямо излъчилиия я източник.

От написаното до тук следват изводите, че скоростта на светлината е променлива и не е пределната скорост във Вселената.

А сега ще дам пример за взаимодействие между звезда и комета.

Кометите са небесни тела прихванати и задържани от и в полето на звездата.

В момента на прихващането – начало на взаимодействието им, двете полета се съпоставят и определят мястото на равновесното положение на двете небесни тела, едно спрямо друго.

Като следствие от това, кометата (по-малката система) ще се отправи към равновесното си положение, в посока към звездата, защото тежнението свиване прилагано върху нея, ще превишава тежнението разширение, а скоростта и ще се забавя, заради намаляване на разликата между двете тежнения. С достигане на равновесното положение спрямо звездата, тежненията ще се урівновесят, а след отминаването му скоростта и ще продължи да се забавя, защото тогава тежнението разширение, прилагано върху нея ще започне да превишава тежнението свиване и разликата между тях ще се увеличава.

След отминаване на равновесното положение и приближаване към звездата, напрегнатостта на полето на кометата ще се повиши заради влиянието на звездното поле, което ще предизвика по-интензивно „излъчване“ от ядрото и. Напрегнатостта на полето на кометата и „излъчването“ от ядрото и ще се усилят, с приближаване на кометата към звездата. Но напрегнатостта на полето на звездата и „излъчването“ и, ще подчинят „излъчването“ от ядрото на кометата и ще му наложат своята посока – навън, отдалечаване от звездата.

Затова около ядрото на кометата се образува светла опашка, която е насочена винаги навън от звездата, през цялото време докато кометата е вътре в кръга на своето равновесно положение спрямо звездата.

След като кометата заобиколи звездата и достигне своя перихелий, скоростта и ще се ускори, защото разликата между тежненятия ще е максималната за този случай. Кометата ще започне да се отдалечава от звездата и да се приближава отново към равновесното си положение, а интензивността на „излъчване“ от нейното ядро ще намалява. С приближаване на кометата към равновесното и разстояние, скоростта и ще се забавя, защото разликата между тежненятия ще намалява. Когато достигне окръжността на равновесното си положение, тежненятия ще се уравният, а светлата и опашка ще угасне. След преминаване на равновесното положение, скоростта и ще продължи да се забавя, защото свиването ще превишава разширението, а забавянето ще расте с отдалечаването и от окръжността на равновесното и положение, защото разликата между тежненятия ще расте.

С отдалечаване на кометата, навън от окръжността на равновесното и положение, върху ядрото и ще се появи и химическа материя. Когато кометата достигне своя афелий, ядрото и ще е покрито с химическа материя. След афелия кометата ще тръгне обратно към равновесното си положение и към звездата и това орбитално движение вече ще се повтаря многократно.

От написаното до тук се вижда, че **кометата е небесно тяло хибрид, звезда – планета. Когато е вътре в окръжността на равновесното си положение е звезда, а когато е вън е планета.**

От представите на съвременното се разбира, че звездата е небесно тяло около чието ядро няма химическа материя (почти), а планета е небесно тяло, чието ядро е обвито с химическа материя.

Формата на орбитата на кометите е овал, чиято степен на овалност зависи от ъгъла под който кометата е пресякла за пръв път окръжността на равновесното си положение спрямо звездата.

След много време орбитата на кометата ще се приближи по форма до окръжност и кометата ще остане само планета.

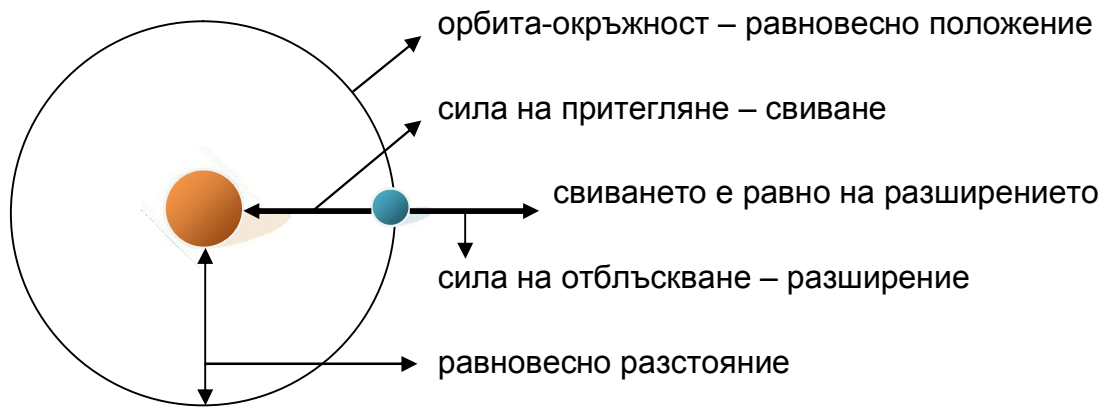
Овалността на орбитата на небесно тяло е знак и мярка, че то отскоро е спътник и извършва радиално движение към уравнивяване и установяване в равновесното си положение спрямо централното небесно тяло.

Когато орбитата на спътника е окръжност, това е знак, че той вече е установен на равновесното си разстояние и обикаля по окръжността на равновесното си положение, спрямо централното небесно тяло.

Дължината на орбитата на физическата система е равна на дължината на окръжността на равновесното и положение.

Съвременното движение по орбита на планетите от Слънчевата система, е крайна фаза на тяхното радиално движение и установяване в равновесното им положение, спрямо Слънцето.

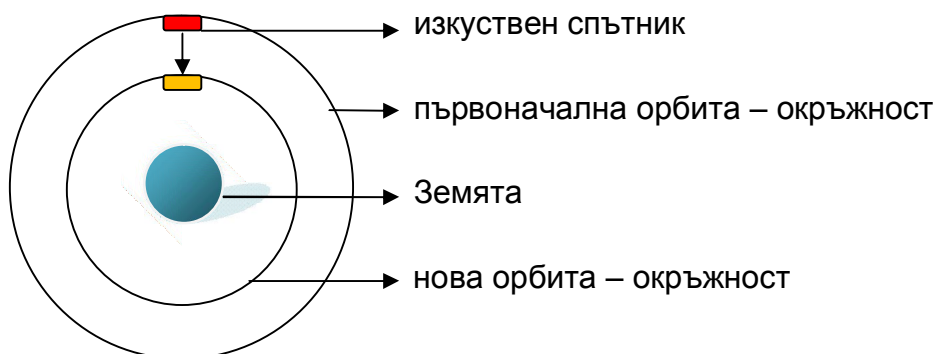
Равновесното положение между две физически системи е причината, небесните тела да стоят твърдо и непоклонимо на своите орбити.

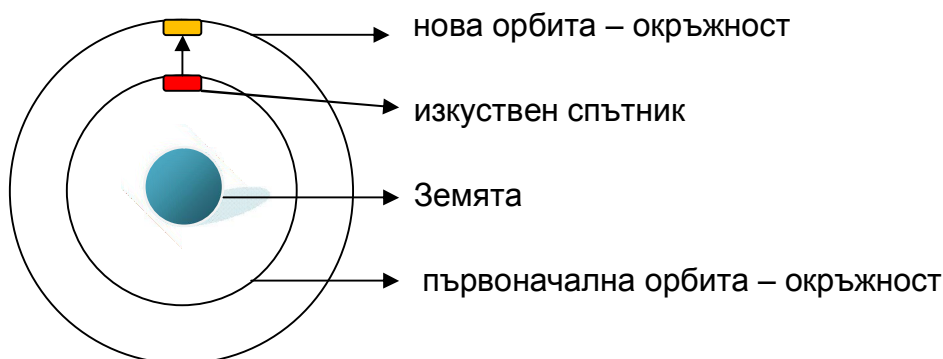
Взаимодействието между две физически системи, се различава от взаимодействието между физическа и химическа система. При второто взаимодействие – **при изкуствените спътници е валидно съвременното мнение на учените, че гравитацията и центробежната сила ги държат на орбита.**

Това може да се онагледява с примери за промяна на орбитите на изкуствен и естествен спътник.

Ако изкуствен спътник обикаля по орбита и ние го преместим по-близо до Земята, той ще започне да обикаля по нова орбита, чиято окръжност ще е по-малка от първоначалната. Но ако допуснем грешка, той може да падне на Земята.

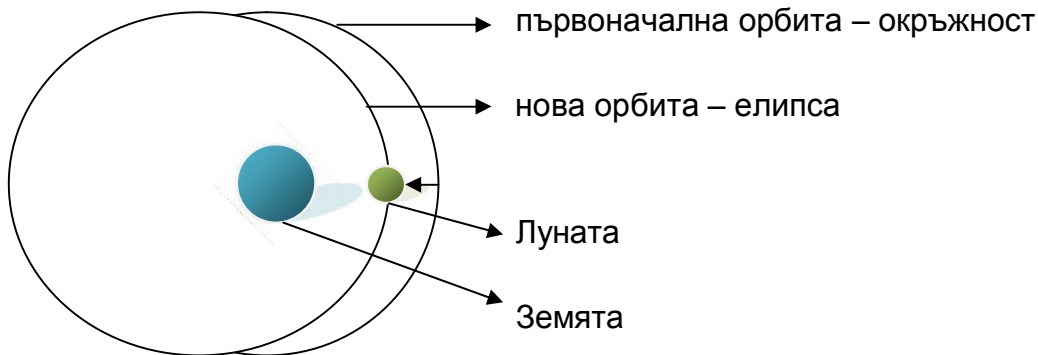

Ако изкуствен спътник обикаля по орбита и ние го преместим по-далече от Земята, той ще започне да обикаля по нова орбита, чиято окръжност ще е по-голяма от първоначалната. Но ако допуснем грешка, той може да отлети в Космоса.

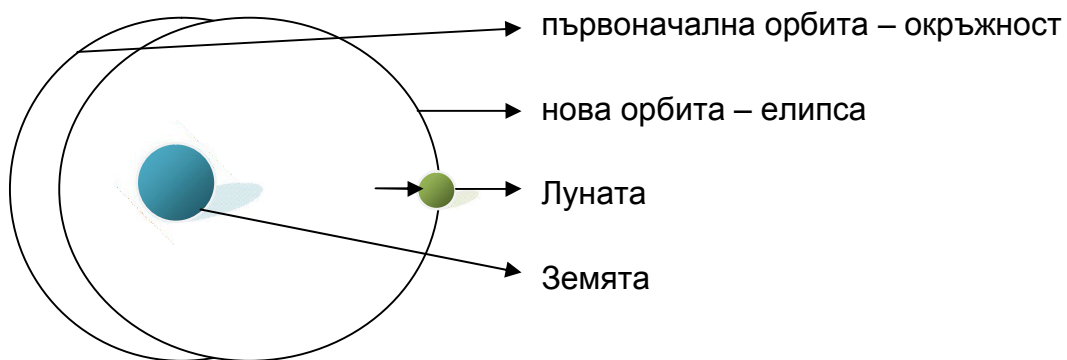

И при трите положения, орбитата на изкуствения спътник ще бъде окръжност.

Ако преместим Луната навътре към Земята, тя ще започне да обикаля около Земята по нова, елиптична орбита, чиято най-близка точка до Земята ще е разстоянието от първоначалната орбита с което сме я преместили, а най-далечната ще бъде отвъд първоначалната орбита, на същото разстояние. При преместването на Луната към Земята, дори и да допуснем грешка, тя не може да падне върху Земята.

Ако преместим Луната по-далече от Земята, тя ще започне да обикаля около Земята по нова, елиптична орбита, чиято най-далечна точка от Земята ще е разстоянието от първоначалната орбита с което сме я преместили, а най-близката ще бъде вътре в първоначалната орбита, на същото разстояние. При преместването на Луната по-далече от Земята, дори и да допуснем грешка, тя не може да отлети в Космоса.

След много време, елиптичната орбита на Луната и в двата случая ще се промени и тя отново ще започне да обикаля по окръжността на равновесното си положение спрямо Земята.

Примерите с изкуствения спътник са се случвали и са проверени, а примерите с Луната са въображаеми. Но ако не можем да преместим Луната, примерите могат да станат действителни, ако погледнем кометите в Слънчевата система, с техните елиптични орбити.

Как влияе и се влияе химическата материя около ядрата на две физически системи, при тяхното взаимодействие?

Мощта на тежнението свиване на централното ядро се усилва от тежненията свиване на физическите и химическите системи в полето му, към него и помежду тях.

Когато си взаимодействат две централни ядра (Земя – Луна), ядрата на физическите и химическите системи от техните полета също се привличат с другото централно ядро. Така те намаляват мощта на тежнението свиване – гравитацията на собственото си централно ядро, повишават напрегнатостта на полето му и се отдалечават от него (от ядрото).

Пример за това са големите морски и океански приливи, предизвиквани от Луната.

Друг пример са вертикалните земни трусове и гигантските вълни цунами. Те се предизвикват от развитието на тъмни петна върху земното ядро, под земната кора. Петната са същите като тези, които се появяват и наблюдават върху слънчевата повърхност и се развиват по същия начин.

В случаите когато се образуват цунами, развитието на петното е като падане на капка върху гладка водна повърхност, крайният резултат от което са кръгово отдалечаващи се вълни по водната повърхност, навън от мястото, където е паднала капката. Падането на капката предизвиква вертикалния трус, а кръговото движение на вълни върху земното ядро, под земната кора, предизвиква отвесно над себе си промяна на напрегнатостта на земното поле. Това разширява материята над вълната и върху земната или водна (океанска) повърхност се движи друга вълна от повишена напрегнатост, следвайки вълната отдолу.

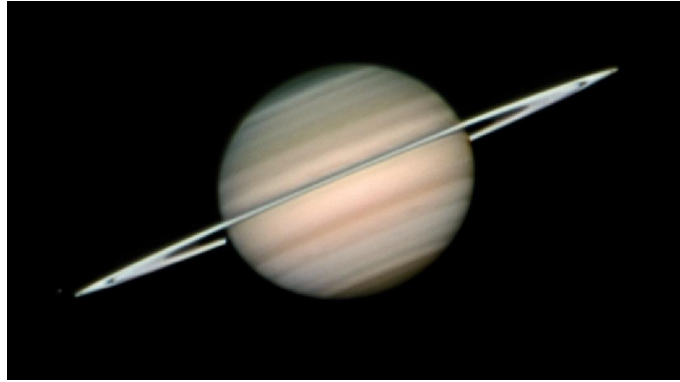
§ 4.6.3 – ТРЕТОТО ДВИЖЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ – ПРОМЯНА НА ПОСОКАТА, НАПРЕГНАТОСТТА, ПЛЪТНОСТТА И МОЩТА НА ПОЛЕТАТА – ВЪТРЕШНО УРАВНОВЕСЯВАНЕ.

Днес е известно, че небесните тела извършват две основни движения – денонощно въртене около собствена ос и годишно обикаляне около централното небесно тяло. Но физическите системи извършват и трето движение – въртене около собствена ос, която съвпада с орбитата и.

Третото движение е причината, осите на денонощното въртене на планетите от Слънчевата система да имат различен наклон спрямо орбиталните си плоскости, а Венера и Уран дори са се завъртели на 180 и 270 градуса, спрямо еклиптиката. Поради третото движение, Земята си е сменяла няколко пъти магнитните полюси, а днес те не съвпадат с оста на денонощното и въртене. Третото движение е причина и за промените на климата, сега и преди.

Какво е третото движение?

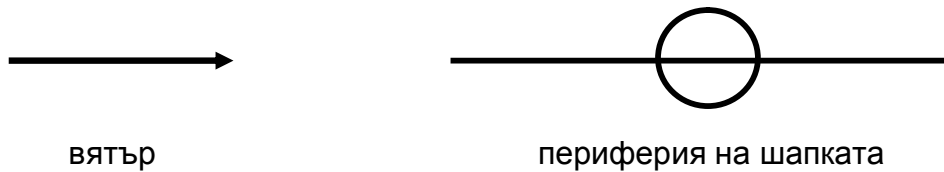
От астрономията знаем, че почти всички планети от Слънчевата система имат пръстени. Най-ясно те са изразени при Сатурн. Това показва, че планетните им екватори имат своето продължение във формата на полетата им.

Сатурн

<http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0903/saturnepicdumidicouleurbis.jpg>

И тук ще употребя символика. Ядрото ще е човешка глава, полето – широкопола шапка, а напрегнатостта между двете полета – насрещен вятър.

Слънчев вятър насочен към земята

<http://sept.hit.bg/windsun.gif>

Ако вятърът не е много силен и периферията на шапката е успоредна на посоката на вятъра, шапката ще остане на главата. Но ако вятърът е силен или човекът си повдигне главата, вятърът ще блъсне предния край на периферията нагоре и ще издуха шапката от главата му. Същото ще се случи и със земното поле. Ако по някаква причина слънчевата активност се усили значително, земното поле ще се завърти с полюса си към Слънцето и ще бъде издухано, заедно с всичко намиращо се на земната повърхност и тя ще стане бял лист, върху който ще се напише нова глава от развитието на материята върху нея.

Ако земният екватор е в една равнина с орбиталната плоскост, на Земята няма да има сезони. Зеленият пояс ще се среща с полярните шапки, на ширините на южна Европа. Така е било при последния ледников период.

Ако екваторът е с наклон към орбиталната плоскост от 20 до 25 градуса, какъвто е сега, се оформят три зелени пояса – екваториален и два умерени, разделени от два пустинни.

Ако наклонът започне да се увеличава, климатът ще се затопля и ще се разширяват пустините към екватора и повече към умерените пояси, а умерените пояси ще се преместват към полярните кръгове. Полярните шапки ще се свият и значителна част от ледовете им ще се стопи. Продължителността на зимата и лятото ще се увеличи, за сметка на пролетта и есента, а температурите ще са по-високи през лятото и по-ниски през зимата.

Ако наклонът продължи да се увеличава, поради третото движение, ще дойде момент когато Земята ще се завърти на 90 градуса и ще застане с полюса към Слънцето. След време ще се завърти на 180 градуса и екваторът отново ще съвпада с орбиталната плоскост, но Земята ще се върти обратно, а Слънцето ще изгрява от запад и ще залязва на изток. Магнитните полюси ще са сменили местата си. Ще се измени и земната магнитосфера. Днес Венера е в това положение.

След време третото движение ще завърти Земята на 270 градуса, с другия полюс към Слънцето. Днес в това положение е Уран.

А когато Земята опише пълна окръжност по меридиана и се завърти на 360 градуса, екваторът отново ще съвпада с орбиталната и плоскост, а Слънцето отново ще изгрява от изток. Но тогава на Земята ще са настъпили съществени промени. Гравитацията ще е намаляла. Стойността на магнитосферата също. Условиата на земната повърхност ще са различни от днешните. От това следва, че и животинският, и растителният свят на Земята ще са нови и видоизменени.

За наша радост, слънчевата активност все още се повишава в „нормални“ граници и предизвиква само смущения в транспорта, електроснабдяването, съобщенията и в човешкото здраве. Но при мощните звезди, които нямат химическа материя нещата стоят по друг начин.

Когато има струпване на звезди и няколко обикалят около една централна, обикалящите постоянно променят местоположението си, една спрямо друга. С това се променя и влиянието им една спрямо друга, като следствие от непрекъснатото съпоставяне на полетата им и промяната на напрегнатостта.

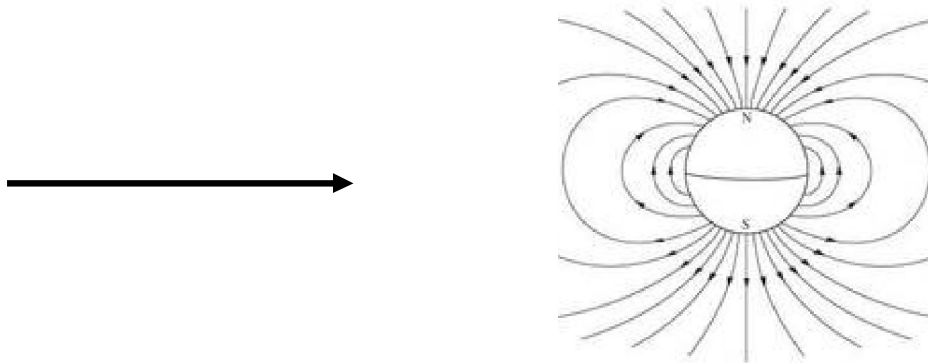
Тъй като те са силно напрегнати физически системи и излъчването им е мощно, символично това означава, че широкополата шапка е здраво закрепена за главата на човека и вятърът от централната звезда не може да я издуха. Но ако зад някоя от звездите мине друга звезда, тогава периферията на шапката ще бъде подложена на двоен натиск. Отпред, от централната звезда нагоре, а отзад, от третата звезда надолу.

Във Вселената всичко се намира във фино неравновесие и всяка рязка промяна довежда до сериозни последици. В нашия случай е достатъчна само лека промяна на наклона на периферията на шапката и ще последва действие с геометрична прогресия. Наклонът на полето на потърпевшата звезда ще се променя с увеличаваща се скорост, което ще предизвика съответно усилване на нейното „излъчване“. На практика това ще бъде избухване на свръхнова звезда.

При планетите, третото движение се извършва бавно и плавно, незабележимо за нас. При звездите, бързо и рязко, забележимо за нас, но еднократно. В микросвета, третото движение се извършва рязко, бързо и многократно. Затова там може да се отчете и неговата честота, т. е. с каква скорост полето на ядрото ще се върти спрямо

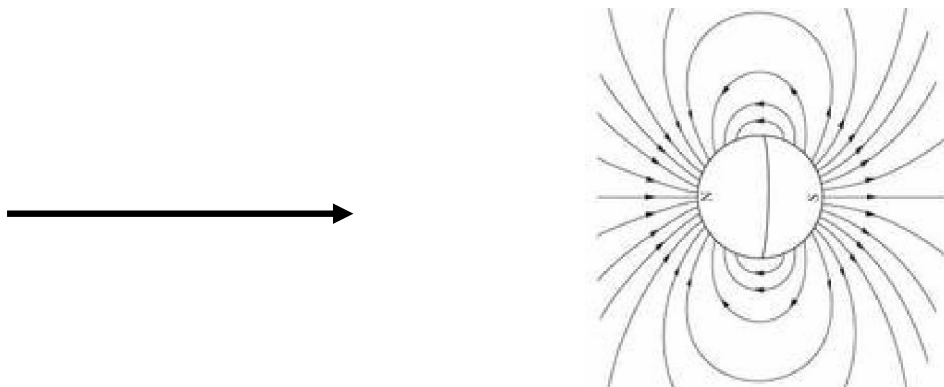
„посоката на вятъра”, последователно в положения: екватор с право въртене, северен полюс, екватор с обратно въртене, южен полюс и отначало.

- При позиция екватор с правилно въртене към „вятър отляво”, физическата система няма да „излъчва”.

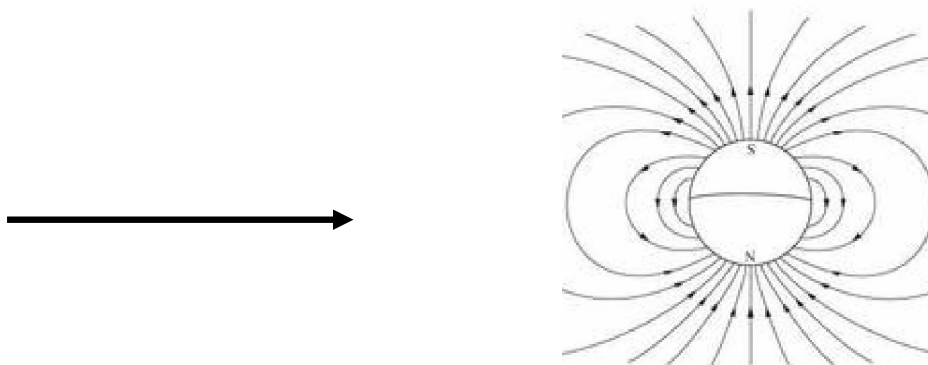
Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

- При позиция северен полюс към „вятър отляво”, физическата система, освен собственото си „излъчване”, ще пропуска през себе си и слънчевия вятър, защото магнитносиловите линии на полето при полюсите и съвпадат с посоката на слънчевия вятър, а „излъченото” ще е отдясно, от южния полюс.

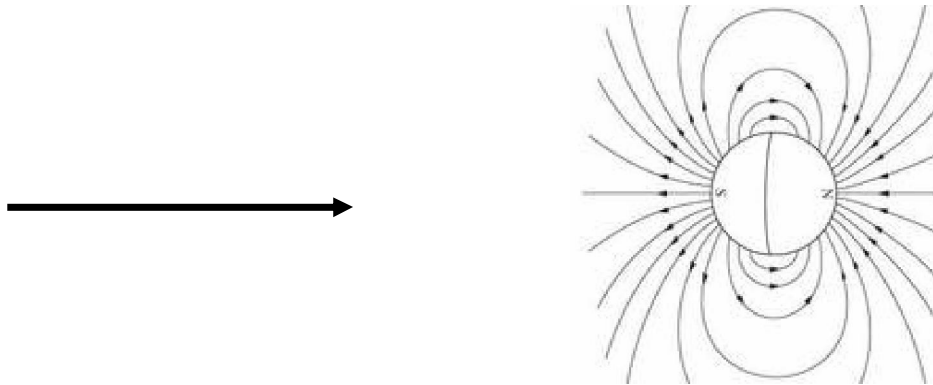
Изразено чрез синусоидалната графика, това ще е най-високата и точка, плюс.

- При позиция екватор с обратно въртене към „вятър отляво”, физическата система няма да „излъчва”.

Изразено чрез графиката синусоида, това ще е нулева пресечна точка.

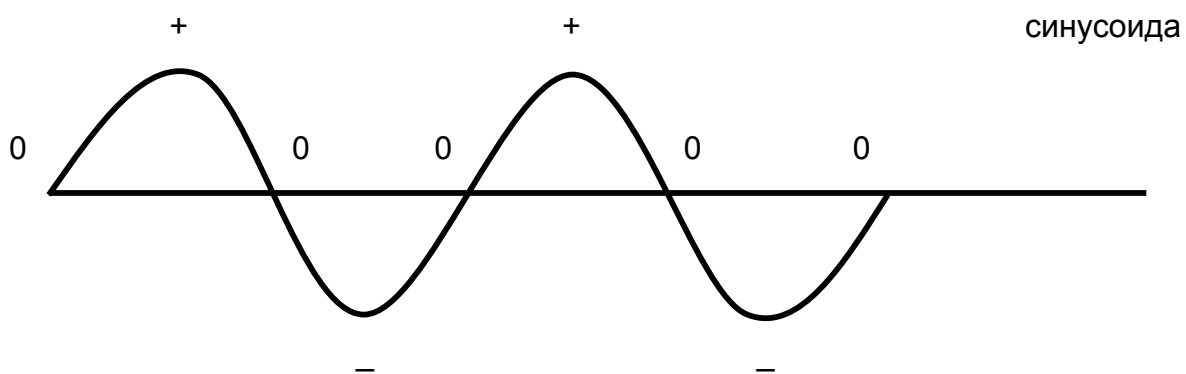
- При позиция южен полюс към „вятър отляво“, физическата система ще „излъчва“ през южния и ще е „запушена“ за слънчевия вятър, защото магнитносиловите линии на полето при полюсите и са насочени срещу посоката на слънчевия вятър.

http://pic.srv6.wapedia.mobi/thumb/692714432/bg/fixed/230/180/Dipole_field.jpg?format=jpg.png.gif

Изразено чрез синусоидалната графика, това ще е най-ниската точка от синусоидата, минус.

Постоянното въртене и многократното повторение на горните четири позиции на физическите системи, са третото им движение.

При взаимодействие между звезда и фотон, фотонът, в стремежа си за уравнивяване ще извършва едновременно радиално движение за установяване в равновесно положение и третото движение.

Тъй като *физическата система се състои от ядро и поле, едновременно радиално движение на ядрото на фотона към равновесното му положение и третото движение, извършвано от полето му, са причините за дуализма на светлината вълна – частица, в съвременната физика.*

Скоростта на третото движение е честотата на вълната, а скоростта на радиалното движение на ядрото, към равновесното му положение, определя дължината и.

Съответствие на едновременното осъществяване на тези две движения, в съвременната физика са електромагнетизмът, енергията. Електричеството в твърдата материя, а магнетизма в газовете.

Посоката на радиалното движение на ядрата определя вида на енергията:

- Положителна – разпад, когато радиалното движение е разширение.
- Отрицателна – синтез, когато радиалното движение е свиване.

§ 5 – ХИМИЧЕСКОТО ПОЛЕ.

Всяко физическо ядро, поражда свое физическо поле. Така се обособява физическа система.

Разликата между полетата на физическите и химическите системи е, че полето на физическата система се поражда от ядрото, от тялото, а при химическата, полето изгражда своя образ, форма, тяло.

Полето на физическата система е едно, а полето на химическата система е сложно, съставено от множество полета. Това сложно, съставно поле, сбор от възможности, което изгражда своя сложен, съставен образ е химическото, личното, индивидуално поле на химическите системи.

Всички полета, физически и химически си взаимодействат и образуват Единното всемирно поле.

Личното поле – Азът, е причината за самосъществуването на всяко отделно единично нещо, от цялото многообразие съществуващо днес на Земята. Личното поле дава право на всеки човек да заяви: *На света съществуват само две неща, Аз и останалият свят.*

Отнесено към човека, съответствие на химическото поле е биополето, дума въведена от съвременната наука, но още от древността за него се използват други две думи: аура – в астрологията и душа – в религията.

§ 5.1 – ХИМИЧЕСКАТА СИСТЕМА.

Химическа система е тази, която няма собствено физическо ядро.

Такива са молекулите и химическите съединения.

Те имат своя специфична кристална решетка.

Физическите и химическите системи се управляват от различни правила и закони.

§ 5.2 – ХИМИЧЕСКАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО.

Химическата плътност, е пространството (примерно на Земята), където са уплътнени и установени физически системи, в нови три различни качествени състояния – химически системи.

В пространството на Земята, в отвесна посока, химическата плътност на полето се разделя на три части: газова, течна и твърда.

В древността, трите части на химическата плътност на пространството са наричани още „Трите гуни“, „Трите свята“ и „Пътят на лотоса“. Лотосът е свещено цвете както в Индия, така и в Египет. Той обитава едновременно и трите части на химическата плътност. Корените му са в почвата, стеблото във водата, а цветовете и листата във въздуха.

Съответствие на химическата плътност на пространството в съвременната физика е понятието маса.

§ 5.2.1 – ГАЗОВАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО.

Втората плътност на пространството е газовата – въздухът.

Мястото, на газовата плътност на пространството, е земната атмосфера.

§ 5.2.2 – ТЕЧНАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО.

Третата плътност на пространството е течната. Тя е водата в земния океан.

Течността е преходът, действието за промяната на газовата и твърдата плътност на пространството – границата между тях.

Парата, за да стане лед, трябва да мине през състоянието вода. Ледът, за да стане пара, трябва да мине през състоянието вода. Така е и с всички останали химически системи.

Въз основа на съвременното човешко познание може да се каже, че водата е живот. Възможностите от Закона, които произвеждат водата са се осъществили днес, тук на Земята и ако се огледаме около нас и по-далече във Вселената, ще видим, че това е невероятно щастливо стечение на обстоятелствата.

§ 5.2.3 – ТВЪРДАТА ПЛЪТНОСТ НА ПРОСТРАНСТВОТО.

Четвъртата плътност на пространството е твърдата. Тя е земната кора.

В заключение, накратко, за четирите плътности на пространството и тяхната поява може да се каже следното.

Физическото поле се състои от физически системи, които образуват първата плътност на пространството – плазмената. Когато тя започне да се уплътнява ще премине в химическата плътност и от физическото поле ще се породи химическото, което изгражда и се състои от химически системи.

Химическото поле ще породи три химически плътности: газовата, течната и твърдата, които са изградени от химически системи.

Физическото поле и физическата плътност на пространството – плазмената и химическото поле, с химическата плътност на пространството, която се състои от три части: газова, течна и твърда, се изграждат и управляват от различни правила и закони.

Четирите плътности на пространството и различните правила за тяхната поява и съществуване, са причината за явлението, което в съвременната физика и астрономия се нарича *„Изкривяване на пространството“*.

През четвъртия период от кръговрата на една физическа система, количеството на най-малките физически системи и други малки елементарни частици в пространството и се увеличава и заработва законът, според който *„Количествените натрупвания преминават в качествени изменения“*. Поради това елементарните частици се групират и обединяват чрез тежнението свиване на собствените си ядра, като образуват спътникови общности – по-големи елементарни частици и атоми.

В този процес малките елементарни частици се групират по две и по три, с различни химически плътности на пространството си: газова + течна, газова + твърда, течна + твърда и газова + течна + твърда.

Ако номерираме трите химически плътности и означим с букви спътниковите общности които образуват, ще се получи следното: $1 + 2 = A$, $1 + 3 = B$, $2 + 3 = V$ и $1 + 2 + 3 = G$. Така можем да проследим и следващите равнища на групиране: $A + B$, $A + V$, $A + G$, $B + V$, $B + G$, $V + G$, $A + B + V$, $A + B + G$, $A + V + G$, $B + V + G$, $A + B + V + G$ и т.н., за следващите равнища.

§5.3 – ФОРМИТЕ НА ХИМИЧЕСКИТЕ СИСТЕМИ.

При физическите системи всяко ядро поражда свое поле, но при химическите полето изгражда своя материална форма. Всяко химическо поле е сбор от възможности – идеи от Закона, които се изявяват, като изграждат обща материална форма – част от течната или твърдата плътност на пространството.

Всяка възможност от Закона може да се изяви само при определена напрегнатост на полето, в определена околна среда. В дадени граници на полевата напрегнатост могат да се осъществят много и различни възможности. Те си взаимодействат и създават първо физически системи, които се групират в спътникови общности. Така пространството се уплътнява и се създават и химическите системи – неорганичната материя, след нея органичната, биологичната и т.н. по пътя на енволюцията.

При съвременните условия, върху земната повърхност, пулсирайки, напрегнатостта на земното поле бавно се променя, заради взаимодействието на Земята с останалите небесни тела в Слънчевата система. Промяната се усеща и вижда от затоплянето на климата днес. Поради това се осъществяват и възможности, които могат да се изявят само в много тесни граници от напрегнатостта на полето, като допълнение, придатък към вече съществуващо лично поле и формата му. Така се усложняват и усъвършенстват личните полета и формите им. Тази промяна на полето и формата му, днес учените наричат еволюция или инволюция, в зависимост от посоката на промяната на полето, а фантастите я наричат мутация.

Промяната, като следствие от еволюцията, не само променя определени лични полета с формите им, но онези, чиято жизнеутвърждаваща напрегнатост е задмината при промяната от новата полева напрегнатост и е изостанала извън нея, ще изчезнат. При промяната ще се осъществяват нови възможности, чиято жизнеутвърждаваща напрегнатост е достигната и вече е в границите на новата напрегнатост на земното поле. Така изчезват и се появяват нови растителни и животински видове.

Сложните материални форми имат сложни полета, които цял живот се грижат за тях (за формите). Но ако полетата извършваха само това, тяхното съществуване, както и на формите им щеше да е безсмислено, заради неизбежния им край. Полето се грижи за формата си и заради друго важно деяние – собственото си самовъзпроизвеждане и размножаване, съответно и на формата си.

Тъй като личното поле изгражда и поддържа своята форма, древните траки са казали: *„Не можеш да излекуваш тялото, докато не си излекувал душата.“* Или с други думи казано: *„Здраво тяло, в здрав дух.“*